

În ger, despre căldură

Felix

De mușcătura gerului câinos
Scâncește și zăpada sub picioare,
Iar florile de gheață uimitoare
Dau zorilor sărutul dureros.

Copacii suri sunt amputați de ger,
Trosnind a neputință și-a durere,
Și-n croncănit și cioburi de tăcere
Își pun bandaje sinilii de cer.

Resimte ca o rană tot ce-i viu
Îmbrățișarea pățimaș-a iernii,
Din zori cu ger la frigul din vecernii
Și nopțile tăioase-n strai corbiu.

Și dacă gerul crunt, acum în toi,
Îl definim ca lipsă de căldură,
Răceala-n lume, izbucnind în ură,
Este absența dragostei din noi.

Cum biciuiți de vânt fugim de ger
Și căutăm căldura cu ardență,
Să căutăm și-a dragostei prezență
Și lumea va ieși din frigider.

Să ne iubim cu suflet cald mereu,
Dând păcii șansa ce i se cuvine,
Și-abia atunci vom înțelege bine
Că Dragostea e Însuși Dumnezeu!

Simion Felix Marțian